

Suzanne Snow

Warme kerstdagen in Thorndale

Kan de warme sfeer in Thorndale de koude harten van
Tom en Olivia ontdooien?

Deel 4 in de *Thorndale*-serie

Vertaald door Textcase

Olivia Bradshaw sloot de deur achter zich en stapte met een gemengd gevoel van schuld en opluchting het novemberweer in. Ze had dit bezoekje aan haar vader niet goed gepland. De korte wollen jas die ze normaal gesproken naar kantoor droeg, was niet tegen dit afschuwelijke weer bestand. De wind leek haar omver te willen blazen en dreigde de tas uit haar handen te rukken. IJzige regen prikte in haar gezicht. De dennenboom naast de ingang van het bejaardentehuis was in vrolijke lampjes gewikkeld. Daar had Olivia echter geen oog voor en ze snelde erlangs.

Eenmaal bij de auto smeed ze snel haar tas op de bijrijdersstoel en graaide vervolgens in haar zak naar haar telefoon, die nooit ver weg was. In één beweging ontgrendelde ze het scherm en schoof haar leesbril vanuit haar haren op haar neus. Meteen zag ze dat ze, sinds ze een uur geleden voor het laatst had gekeken, negentien nieuwe e-mails had ontvangen. En terwijl ze keek, verscheen er nog een. Soms had ze het gevoel dat er steeds als ze knipperde een nieuwe e-mail binnenkwam.

Met een zucht bedwong ze de neiging om ze meteen te openen en met de inhoud aan de slag te gaan. Het weerbericht had op dit moment de hoogste prioriteit en ze opende de app, hoewel ze niet per se een weerswaarschuwing nodig had om te beseffen dat de rest van deze toch al vreselijke dag in een winterse storm gehuld zou worden.

Meestal hield Olivia het weerbericht niet echt in de gaten. Bovendien zou het haar plannen om bij haar vader langs te gaan toch niet veranderd hebben. Een online meeting met een klant was uitgesteld

en daarom had ze zich hierheen gehaast. Vanwege haar werk had ze maar weinig tijd om bij hem langs te gaan en daarom had ze dit bezoekje ertussen gepropt, ondanks het weer.

Ze startte de motor om de stoelverwarming te activeren, legde haar telefoon weg en schoof haar leesbril weer in haar haren. Het was nog tachtig kilometer naar huis. Ze moest maar eens gaan. Op dit tijdstip van de dag, vlak voor de spits, en in dit weer, zou het ritje zeker uren duren en misschien zelfs langer. Haar telefoon ging, maar ze negeerde de oproep.

Haar zakenpartner Julian belde. Dat kon wel even wachten. Hij zou vast een voicemail inspreken. Ze hoopte dat hij wel bij hun geplande etentje van vanavond zou kunnen zijn. Waarschijnlijk belde hij om haar bij te praten over zijn meeting met een nieuwe, prominente klant.

Olivia verliet de parkeerplaats en reed de weg op. Tevreden nestelde ze zich in haar stoel. Ze was dol op haar snelle, gestroomlijnde Jaguar. Haar vader had haar ervoor gewaarschuwd dat de terugrit door de Dales in zulk weer in ieder voertuig dat geen Jeep was best gevaarlijk kon zijn. Ze had zijn bezorgdheid echter met opgetrokken wenkbrauwen weggewuifd en hem eraan herinnerd dat ze zelf moeder was van een inmiddels volwassen dochter. Dat maakte haar al zo oud dat hij zich geen zorgen meer om haar behoefde te maken. Toch wisten ze allebei dat dat hem er niet van zou weerhouden.

Ze was dertien geweest toen haar moeder overleed en tot de geboorte van haar dochter Ellie, toen ze eind twintig was, hadden zij en haar vader met zijn tweetjes voor elkaar gezorgd. Wel had ze meerdere vriendjes gehad. Haar studietijd had haar een graad in de rechten opgeleverd, gevolgd door meerdere certificaten op het gebied van personeelszaken. Toen ze alleenstaand moeder was geworden, had ze haar tijd tussen haar werk en haar dochter moeten verdelen. Toch was het haar gelukt om het hoofd boven water te houden, en dat niet alleen, ze was zelfs opgebloeid.

Zodra Ellie was gaan studeren, merkte Olivia dat ze geleidelijk terugkeerde naar de tijd dat ze alleen met haar vader was. Dat was een van de redenen waarom ze nog niet gewend was aan de bezoeken aan hem in zijn nieuwe appartement in plaats van in zijn oude huis in Thorndale, waar hij al zijn geliefde boeken en vrienden om zich heen had gehad. Ellie kwam op bezoek wanneer ze kon, maar Olivia wist ook wel dat haar dochter druk bezig was met van het leven genieten. Ze was bijna klaar met haar bacheloropleiding en had al een masteropleiding van een jaar buiten het Verenigd Koninkrijk uitgezocht. Moeder en dochter hadden aardig wat karaktertrekken gemeen, waaronder ambitie.

Olivia voelde een vlaag van bezorgdheid toen ze het stadje uit reed. Ze moest moeite doen om het water, dat zich in steeds grotere plassen op de weg verzamelde, te ontwijken. De wind beukte nog steeds tegen de auto. Het was pas vier uur en toch al donker. Ze dacht even na en besloot toen om de snelweg die ze normaliter nam te vermijden en in plaats daarvan een rustiger weg te nemen die ze goed kende.

Haar ruitenwissers zwaaiden driftig heen en weer terwijl ze stug verder reed. Buiten de stad, op het platteland, was het al helemaal donker. Af en toe kwam ze een voetganger tegen of zag ze lichten van huizen en dat gaf haar het gevoel dat ze niet helemaal alleen was.

Het was ongeveer tien kilometer rijden naar het eerstvolgende dorp. Olivia slaakte een zucht van verlichting toen ze de warme gloed van de lampen en het klapperende uithangbord van een pub zag. Ze wist dat het nog minder dan vijftien kilometer naar de hoofdweg was en dan zou ze snel weer op de snelweg zitten.

Het was vreselijk om zo alleen door het donker te moeten rijden. Een blik op haar dashboard vertelde haar dat ze vrijwel geen bereik had met haar telefoon en dus alleen het alarmnummer zou kunnen bellen. Ze kwam nu steeds minder vaak een gebouw tegen.

Toen er in het licht van haar koplampen een enorme tractor opdoemde, slaakte ze een gillette van schrik en trapte op de rem. Met

bonzend hart besefte ze dat de tractor niet reed, maar dwars over de weg geparkeerd stond. Niemand kon via deze weg het dorp nog in- of uitrijden. Er zat iemand in de tractor, die eruit sprong. Met toenemende wanhoop zag Olivia hem naar haar toe hollen. Hij bonsde op haar raam en zij opende het net ver genoeg om een bezorgd gezicht onder een gele zuidwester te kunnen zien.

Zijn grijze haar kleefde aan zijn drijfnatte voorhoofd. ‘Je kunt d’r niet door,’ brulde hij. Hij gebaarde naar de bomen langs de weg, die zo te zien elk moment onder de zware windstoten konden bezwijken. ‘Een kilometer verderop is de rivier buiten d’r oevers getreden. De weg staat blank. Ik heb m’n tractor hier geparkeerd om mensen tegen te houden.’

‘Maar ik moet naar huis en dit is de snelste weg,’ Olivia merkte dat zij ook moest schreeuwen. ‘Als ik terug moet, kan ik er misschien ook niet meer door. En dan moet ik heel ver omrijden.’

‘Als ik jou was, zou ik het niet eens meer proberen.’ Hij sprak nu iets zachter en gebaarde naar de nabijgelegen pub. ‘Je kunt ‘m beter uitzitten, meisje. Ga naar binnen en blijf daar. Dat huis van je zal nog even moeten wachten. Ik neem aan dat je je auto niet meege-sleurd wilt zien worden door de rivier en ‘m ook niet in een meter water wilt zien staan.’ Ondanks dat ze wist dat hij gelijk had, kon ze het wel uitgillen. Ze had genoeg beelden op het nieuws gezien van auto’s die waren weggespoeld in kolkende rivieren, en zandzakken die voor huizen waren opgestapeld om het ergste water buiten de deur te houden. Dat wilde ze niet riskeren. Zolang hij die tractor niet verplaatste, zou ze het dorp niet uit kunnen via de weg die ze had willen nemen, en het leek erop dat hij dat niet ging doen. En ze wilde ook niet echt op haar schreden terugkeren en het risico lopen op een nog langere rit over de verlaten heidevelden, of urenlang in de file door de stad te moeten kruipen.

Met een bezorgd gezicht bedankt Olivia hem. Toen zette ze haar auto in zijn achteruit en keerde. De pub lag slechts honderd meter verderop. Ze parkeerde erachter en pakte haar tas. Het bleef maar

hozen en tegen de tijd dat ze de deur bereikt en geopend had, was haar jas doorweekt.

Eenmaal binnen snakte ze naar adem bij de plotselinge golf van licht en warmte. Ze schudde het water uit haar haar en voelde de koude druppels langs haar nek glijden. Een paar hoofden hadden zich omgedraaid om haar te bekijken. Die negeerde ze echter en ze liep naar de bar.

Deze pub kende ze niet. Ze had geen idee hoe hij heette, en op dit moment deed het er niet toe of het eten op niveau was of de bediening gemiddeld. Er was licht, een laaiend haardvuur, en een serveerster kwam voorbij met iets wat naar stoofpot rook. Op slag kreeg Olivia enorme trek. Ze had voor ze van haar kantoor vertrok niet geluncht.

Een snelle blik in de rondte onthulde subtiele kerstversieringen, en ze hoorde de onvermijdelijke kerstliedjes op de achtergrond. Te oordelen naar de moderne inrichting waarin toch traditionele elementen van de negentiende-eeuwse bouwstijl waren behouden, was het gebouw recent gerenoveerd. De stenen vloer en witgeschilderde balken, afgewisseld met eikenhout, pasten goed bij de leren stoelen aan de tafels en de hoge krukken langs de bar.

De meeste tafels waren bezet door mensen die zich tegoed deden aan stevige porties eten. Olivia had gezien dat de pub ook kamers beschikbaar had. Hoewel ze niet verwachtte dat er nog een kamer vrij zou zijn, deed ze toch maar navraag. Iemand ging het voor haar checken. Ze keek om zich heen, zag geen enkele lege tafel en vroeg zich af hoelang ze hier vast zou zitten.

Een opgewekte jonge vrouw kwam haar vertellen dat ze geluk had, want ze hadden twee kamers beschikbaar. Olivia gaf direct aan dat ze er eentje wilde huren en liep achter de vrouw aan om in te checken. In haar aktetas zaten altijd een paar basisbenodigdheden waarmee ze het tot morgen wel zou redden. Haar kleren moest ze dan maar zo veel mogelijk gladstrijken voordat ze ging slapen. Eenmaal in haar kamer hing ze haar natte jas te drogen. Gelukkig was haar onopvallende, knielange nette groene jurk nog relatief droog.

Ze pakte haar telefoon, wierp een blik op haar e-mailapp en negeerde het getal dat daarbij stond. Toen luisterde ze Julians voice-mail af. Het ging inderdaad over hun nieuwe klant. Vol enthousiasme somde hij op wat de klant van hen wilde. Olivia had nu echter geen zin om hem terug te bellen en in een lang zakelijk gesprek te belanden. In plaats daarvan verlangde ze naar een goede maaltijd. Daarom stuurde ze hem een berichtje over wat er gebeurd was en dat het haar speet dat ze die avond niet bij hun etentje zou kunnen zijn.

Ze legde haar telefoon neer en nam de kamer met een ervaren oog in zich op. Fraai eiken meubilair complementeerde een groot tweepersoonsbed. Het geheel was ingericht in subtiele moderne accenten in crème en grijs, met overgordijnen die de duisternis en de storm buitenhielden. Ze friste zich op en haalde haar bril van haar hoofd om haar vingers door haar gelaagde, karamelblonde bob te halen. Daarna bracht ze opnieuw haar pruimkleurige lippenstift aan. Nu voelde ze zich een stuk toonbaarder. Ze verliet de kamer en ging terug naar beneden.

In de korte tijd dat Olivia boven was geweest, was het drukker geworden in de pub. Er stond nu een rij bij de bar. Naast de open haard zag ze een hoekzitje met een leren bank rond een kleine tafel. Voor iemand die kon inpikken, had ze plaatsgenomen. Er lagen al menu's op de tafel en ze liet haar blik over de drankenlijst gaan. Toen de serveerster bij haar kwam, bestelde ze een gin-tonic. Op de achtergrond klonk nog altijd kerstmuziek en in een hoek stond een kerstboom met flikkerende lampjes. Het geheel deed knus en gezellig aan en leek te spotten met het noodweer buiten.

Olivia beseftte dat ze een onverwachte vrije avond had. Ze pakte haar telefoon en een notieboekje uit haar tas, ontgrendelde het scherm en zette haar leesbril weer op. Er was een bericht van Ellie over haar plannen voor Kerstmis. Dat beantwoordde Olivia als eerste. Vervolgens bekeek ze in de familiegroepsapp de nieuwste foto's van haar dochter, die met haar vriend een weekendje naar Cornwall was.

‘Pardon?’

Olivia’s blik schoot omhoog. Er stond een man naast haar tafeltje, met een verontschuldigende glimlach op zijn gezicht en een glas met iets wat sterk op whisky leek in zijn hand. Ze zag grijzend donkerbruin haar en een nette spijkerbroek onder een marineblauwe kasjmier trui, die het intense blauw van zijn ogen benadrukte. Zo te zien was hij iets ouder dan zij.

‘Vind je het erg als ik erbij kom zitten?’ Hij had een prachtige stem, even uitnodigend en weelderig als het haardvuur naast haar. Op de een of andere manier leek dat een extra troost op deze vreselijke avond. Hij wees op de lege plek tegenover haar. ‘Ik vind het vervelend om je te storen, maar ik kan nergens anders zitten en ik snak naar een stevige maaltijd.’

‘Ik ook.’ Olivia kon niet anders dan teruglachen. Zijn hoffelijke manier van benaderen en de intelligentie in zijn blik bevielen haar. Normaal gesproken vermeed ze zulke ontmoetingen als de pest, maar deze middag was tot nu toe verre van normaal verlopen en het zou wel heel gemeen zijn om hem de vrije zitplaats aan haar tafel te ontzeggen. Het was niet alsof ze een gesprek zouden moeten voeren. Olivia was er goed in om zichzelf op zulke momenten af te sluiten. ‘Ga toch zitten.’

‘Bedankt.’ Hij nam plaats tegenover haar en legde zijn telefoon en een boek op de tafel. Daarna zette hij zijn glas neer.

Het zitje bood ruimte voor drie, misschien vier mensen. Toch werd Olivia afgeleid door zijn aanwezigheid en het feit dat ze hem steeds net kon zien. Hoewel ze haar blik weer op haar telefoon gericht had en haar drankje nipte, kon ze niet anders dan opmerken dat hij het menu pakte dat zij daarnet weer had neergelegd. ‘Ook overvallen door de storm?’ Ze liet een hand over haar nog altijd vochtige haar glijden en vroeg zich af waarom ze die vraag gesteld had. Ontzet hoorde ze dat haar stem even trilde. Ze schraapte haar keel en zei tegen zichzelf dat het gewoon het gevolg was van het bezoekje aan haar vader in zijn nieuwe huis en van de rit door het vreselijke weer.

De man keek op en Olivia zag dat de vraag hem ook verrast had. Met het menu nog altijd in zijn hand leek hij na te denken over het antwoord. 'Ja. Ik was op bezoek bij een vriend en mijn trein is niet verder gekomen dan dit dorp voordat alles stilgelegd werd.' Hij zweeg even. 'Ben jij ook gestrand?'

'Ja. Hopelijk kun je snel weer verder.' Ze was tevreden met de efficiënte, bruuske toon waarop ze gesproken had. Het was niet haar bedoeling om een gesprek te beginnen als ze daar geen van beiden zin in hadden.

'Bedankt. Jij hopelijk ook.' Zijn blik hield de hare even vast en toen richtte hij zich weer op de menukaart.

Olivia richtte haar aandacht weer op haar telefoon. Haar tafelpartner pakte zijn boek op en leunde tegen de lederen leuning met een kalmte die zij echter niet langer voelde. Voor haar werk was ze regelmatig op pad en ze gaf er vrijwel altijd de voorkeur aan om alleen te eten. Ze gebruikte zulke gelegenheden om de dag door te nemen en zich voor te bereiden op de volgende. En hoewel er een knappe man tegenover haar zat, was ze niet van plan deze avond iets anders te doen.

Toch merkte ze dat haar blik steeds naar hem afdwaalde. Iets aan hem kwam haar bekend voor... Maar die gedachte verwierp ze meteen weer. Ze had geen tijd om daarover te gaan zitten nadenken.

Al snel was de serveerster weer terug, met haar iPad in de aanslag. Olivia glimlachte vriendelijk toen ook de man tegenover haar de stoofpot bestelde. Hij wierp haar een blik toe die haar liet weten dat ook hij beseftte dat ze hetzelfde besteld hadden. Hij zei echter niets. Toen ze allebei een glas rode wijn bestelden, stelde de serveerster voor dat ze een fles zouden delen. Dat leek logisch. Hij liet Olivia op de kaart kijken en stemde in met haar keuze voor een volle, kruidige rode wijn.

Toen de fles een paar minuten later arriveerde, proefde Olivia een slokje en knikte instemmend zodat de serveerster kon inschenken. Haar metgezel was nog altijd verdiept in zijn boek. De serveerster nam de menukaarten mee. Nu waren ze alleen.

Met een frons op haar gezicht las Olivia een e-mail door. Er was een probleem met een van haar cliënten en haar assistent had haar niet kunnen bereiken. Ze begon een antwoord op te stellen en dacht daarbij terug aan de onderhandelingen die ze gisteren had gevoerd. Het was nu te laat om nog te bellen, ook al woonde haar cliënt in de Verenigde Staten en verwachtte hij vanavond nog een reactie.

Ze haalde haar agenda tevoorschijn en verplaatste de afspraken die ze 's ochtends had. Zo kon ze dit nieuwe probleem aanpakken voordat haar tijd opgeslokt zou worden door al het andere. Er ontsnapte haar een geïrriteerde zucht en ze beseftte dat haar vader dit niet erg netjes van haar zou vinden. Hij had haar eerder al in niet mis te verstane bewoordingen verteld dat als ze ook maar één keer naar haar telefoon zou staren terwijl ze bij hem was, hij verder zou gaan met lezen en zij zou kunnen vertrekken. Dan was het bezoek voorbij. Maar hij had uiteraard het beste met haar voor en hij maakte zich zorgen om haar, hoe vaak ze hem ook vertelde -

‘Gaat het?’

‘Pardon?’ Olivia keek abrupt op en liet haar pen vallen. Ze was bijna vergeten dat haar metgezel er ook nog was. Haar gedachten waren van haar klant naar haar vader en weer terug naar haar werk gegaan.

De man knikte in de richting van haar telefoon en keek haar toen weer aan. ‘Je leek afgeleid en een eigenlijk ook wel een beetje overstuur. Ik hoop niet dat je slecht nieuws hebt ontvangen.’

Het was niet echt een vraag en daarom wuifde ze zijn zorgen weg. ‘Het gaat prima. Gewoon werk, je weet wel. We leven in een vierentwintiguurseconomie.’

‘Ja, daar lijkt het wel op.’ Er lag een zeker cynisme in zijn toon besloten. Zijn vingers omklemden het wijnglas, want de whisky was al op.

‘O?’ Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan. Verdorie, wat vervelend. Hij mocht dan misschien knap zijn en een kalm charisma uitstralen waarvan ze niet wilde toegeven dat ze het aantrekkelijk vond, maar haar reactie had als een vraag geklonken en ze had beter